

Hicran Yarası

– MustafaSakarya · 13 Temmuz 2010

Üniversite hayatımın ilk yıllarıydı ve hayatımın ilk ve de en büyük aşkını işte bu zamanlarda tanımıştım. Adı Seyhan'dı. Simsiyah düz saçları, dantel gibi kirpiklerin örttüğü kocaman kara gözleriyle sınıfın, belki de okulun güzellik abidesiydi. O aralar üniversiteyi bu kadar sevişim galiba bu yüzdendi. Sınıfta ders anlatılırken, ben ve diğer erkek arkadaşlar gözlerimizi ona diker sanki "Seyhan'ın Yüz Anatomisi" dersini işler gibi olurduk. Çok kereler bizi kendisine trans olmuş şekilde bakarken yakalar, ama sadece tebessüm edip geçerdi.

İlk senenin ortalarına doğru dünyanın en mutlu insanının ben olduğumu düşünüyordum artık. O'na hayranlığım herkesçe aşık olan Seyhan' da sınıfta ders işlenirken arada bana dönüp sıcak gülücükler atıyor ve sırf konuşmak için sudan bahanelerle bir şeyler soruyordu.

Sene sonunda artık iki sevgiliydik, hem de her günü her dakikası beraber geçen. İkinci senemiz de böyle aşıkları kıskandıracak kadar güzel geçerken, sene sonunda aldığımız bir haber mutlu beraberliğimize kara bulutlar gibi çöktü! Seyhan'ın babası subaydı. Kıbrıs'a tayini çıkmıştı ve orada uzun süre kalma ihtimali vardı. Çaresiz bir duruma düşmüştük! Kendimizce çözümler üretmeye çalışıyorduk. Seyhan'a belki bir yurt, belki de beraber kalacağı bir arkadaş evi.. Ama Seyhan'ın ailesi bu fikre hiç sıcak bakmıyordu. O'nun Kıbrıs da başka bir okulda ve özellikle kendi yanlarında olmalarını istiyorlardı. Kafamdan ben de Kıbrıs'a gitmeyi düşündüm ama orada ne barınacak ne de okuyacak dayanağım vardı. Burada bile harçlığımı yaptığım ek işlerle çıkarıyordum.

O sene hayatımın en kötü gününü yaşıyordum. Gözyaşları içinde onunla vedalaşırken sanki yüreğim bıçakla yerinden sökülüyordu. Hiç böyle acı yaşamıştım. Hiç böyle boşluğa düşmemiştim. O'ndan ayrıldıktan sonra sanki zaman durmuştu. Ne ıstırap dolu geceler sabaha kavuşuyordu. Ne yüreğimdeki elem son buluyordu. O'nun da benden farksız olmadığını telefonla yaptığımız konuşmalardan biliyordum. Ama bu konuşmalar içimizde ki özlemi depreştirmekten başka hiç bir işe yaramıyordu. Birbirimize dokunmaya, sarılmaya çok ama çok ihtiyacımız vardı.

Aradan bir yıl geçmiş ve ben iyice perişan olmuşum. Adeta yaşayan ölü gibiydim. Okulu zorla götürüyordum. Artık telefonla bile eskisi gibi görüşmüyorduk. Her görüşmemiz hasretimizi daha çok kabartıp, bizi daha imkansız elemlere sokuyordu. Rüyalarım da hep ona sarılıp ağlıyor, doğacak güne doğma diye yalvarıyordum. İçimi yakan ateşini söndürmek için, gecenin bir vakti sokaklara fırlayıp saatlerce yağmurun altında deliler gibi dolaşılıyor... dolaşılıyor.. Sonra da onunla en güzel anılarımızı yaşadığımız okulun bahçesindeki bir ağaca yaslanıp gözyaşlarıma hakim olamıyordum.

En sonunda, beni her geçen gün daha da eriten ayrılığa dayanamayıp, benim halime çaresiz kalan

ailemin de fikriyle yurt dışındaki akrabalarımın yanına gitmeye karar verdim. O'nu unutmalydım. O'nu, onun için de unutmalydım. Çünkü beni Seyhan'ın anne ve babası ayrı ayrı arayıp artık bu sevdadan vazgeçmemi, çünkü Seyhan'ın da orada berbat durumda olduğunu, yemeden, içmeden kesildiğini ve böyle giderse canına kıymasından korktuklarını söylüyorlardı. Yani, onun iyiliği için benden böylesi bir fedakarlığa katlanmamı istiyorlardı.

Ve yaptım; yapmaktan başka çarem de kalmamıştı.

Okulu yarım bırakıp, yurt dışında ki bir akrabamın kızıyla evlenerek orada oturma izni aldım. Eşim iyi bir insandı. O'nu seviyordum. Ama Seyhan'ı asla unutamıyordum. Tıpkı kırk yıllık bir tiryakinin sigaraya düşkünlüğü gibi, ya da bir ayyaşın alkole bağımlılığı gibi. Zaman ona olan duygularımı asla erozyona uğratmamıştı. Bu arada geçen altı yıl içinde bir de kızım olmuştu. Her şeye rağmen Almanya'yı hiç sevmemiştim. Burada kendimi hep misafir, hep ikinci sınıf bir insan olarak hissediyordum. Aklım fikrim vatanımdaydı. Ya da aslında aklım fikrim Seyhan'la ikimize mal olmuş mekanlarda ve bize ait hatıralardaydı. . Ve tam altı yıl olmuştu onun kulağımdan silinmeyen o büyülü sesini duymayalı.

Artık bu dayanılmaz sıla hasretine karşı koyamayıp bir gün Ankara ya geri döndük. Buna ben ne kadar sevindiysen, Almanya'da ki ailesini gözyaşları içerisinde bırakıp buraya gönülsüzce gelen eşim o kadar üzölmüştü. Ankara da hemen, Almanya da olduğu gibi küçük bir restoran açtım. Her gün eski bir dost kapımı çalıyor, eski günleri yad ediyorduk. Bir gün o dostlardan birisinin bana söylediği bir şey sanki yüreğimi yerinden çıkaracak gibi oldu! Seyhan da Ankara'daydı! O da evlenmiş onu da bir çocuğu olmuştu. Kızılay da bir banka şubesinde çalışıyordu. İşte o an her tarafımı hararet basmış, bir an önce ona koşmayı istemiştim. İçimde inanılmaz bir coşkuyla onu görmek istiyordum. Sonra bir an düşündüm. Gördükten sonra ne olacaktı? Daha daha sonrası nasıl olacaktı? Önce bir "Merhaba" deyip, ardından da "Hadi eyvallah" diyerek bir daha hiç görüşmeyecek miydik? Ya da görüşsek bile, geçmişte içimize daha doğru dürüst açmasına fırsat vermeden gömdüğümüz aşk tohumlarının çiçeklenmesine mani mi olabilecektik? Fakat ne olursa olsun onu görmeyi çok istiyordum.

Ertesi gün onun çalıştığı bankadan içeri girerken ellerim ve dizlerim titriyor, içim ürperiyordu. Gözlerimi yavaşça bankoda işlem yapan memurlara kaydırıp onu aramaya başladım. Birinci bankoda yoktu. İkinci bankoda da yoktu. Üçüncü bank ....

Evet..evet.. .Aman Yarabbim! İşte oydu. O muhteşem güzellikteki yüzüyle karşısındaki müşterisine bir şeyler söylüyordu. Birkaç saniye, parlayan gözlerimle onu seyrettim. İçimden o an ağlamak geldi, belki yıllarca dinmeyen hasretimden, belki yıllarca kalbimin yetimliğinden..

Yanına yaklaşp, içim giderek ona bakmaya başladım. Sanki şu an koca bankada yalnızca o ve ben vardık. Gözüm başka kimseyi görmüyor kulağım hiç bir sesi duymuyordu. O, önce beni fark etmedi. Bana önce hafifçe bakıp tekrar müşterisine döndü. Ama birkaç saniye sonra tekrar ışıldayan gözleriyle bana dönüp çıldırılmışçasına "Ayhan" diye bağırdı.

O gün öğlen yemeğini beraber yedik. Birbirimizle konuşurken gözlerimizin içine dalıyor, sessizce eski günlere akıyorduk. O da benim gibiydi. O da benim onu sakladığım gibi kalbinin en derinlerinde saklamıştı beni. İkimiz de şu an birbirimize deliler gibi sarılmak, kucaklaşmak istiyorduk! Ama, artık o benim için yasaklı bahçedeki bir gül, bense haramlı bahçede bir bülbül gibiydim onun için. Biliyordum bizim kaderimiz bundan sonra tıpkı tren raylarının kaderi gibi olacaktı, bir ömür boyu yan yana ama kavuşamayan, bir nefes kadar yakın ama dokunamayan.

O günden sonra, sırf onu görmek için o şubeye hesap açtırdım. Bu şekilde görüşmeye, ama sadece görüşmeye devam ettik. Ne o bana dokunabildi, ne ben ona sarılabildim, hayattaki en büyük arzumuz bu olsa da. Fakat farkında olmadan bu görüşmeler bizi bir felaketin kıyısına doğru yavaş yavaş sürüklemeye başlamıştı! Her görüşmemizden sonra birbirimizi daha çok görmek istiyor, birbirimizden ayrıldığımız an da içimize özlem düşüyor ve tekrar nerede buluşacağımızı konuşuyorduk. Biz eski günlerimize son sürat geri dönüyorduk.

Seyhan'la karşılaşmaya başladıktan sonra ruh halim iyice değişmiş, manik depresif bir kişiliğe bürünmüştüm. Bir yandan Seyhan'la yıllar sonrasına ertelenmiş mutluluğu bulmam, bir yandan eşime karşı duyduğum vicdan azabı.... Bu iki duyguyu da şu an aynı anda yaşıyordum. Yıllarca kalbimde sakladığım Seyhan, şimdi tüm benliğime, evime, işime her şeye dahil olmuştu. Bu arada, evdeki düşünceli ve tedirgin hallerim, sezgileri kuvvetli eşimin gözlerinden kaçmamıştı. Sezgilerinde de haklıydı. Ben ne kadar karşı koymaya çalışsam da geçmişimde kalbimi esir alan aşk yeniden tüm gücüyle beni sarmaya başlamıştı. Karımı seviyordum, ama onu ve canım yavrumu bu halimden dolayı ihmal ediyordum. Ve Seyhan'da aynı durumda olduğunu ağlayarak söylemişti bana. O da kafası, duyguları karmakarışık bir insan olmuştu. O da, evde, işyerin de sürekli hatalar yapıyor, garip davranışları eşinin ve iş arkadaşlarının dikkatini çekiyordu. Ben burada kaldıkça Seyhan'la geri dönüşü olmayan hatalara ve yıkımlara gideceğimizi artık inceden inceye hissediyordum. Bizim sevdamız bir gece konu misali ruhsatsızdı artık. Aşkımız geç kalmış ve bizler de bahtsızdık. Ayrılmamız hakkımızda en hayırlısıydı, sonrasında yaşayan birer ölüye dönecek olsak da. Bu gönül acısına, ailelerimizim saadeti için katlanmamız tek çareydi.

Seyhan'la son kez buluşup konuştuk. O da çıkmazdaydı ve ne yapması gerektiğine karar veremiyordu.

Bu bizim son veda yemeğimiz oldu. Son kez birbirimize deli gibi sarıldık, tıpkı yıllar önce onu Kıbrıs'a kahırla ve gözyaşlarıyla uğurladığım gibi.

Ertesi gün onun çalıştığı bankaya gittim. Başka bir memurun olduğu gişeden bütün paramı çekip hesabı kapatmaya başladım. Bu sırada diğer bir bankoda çalışan Seyhan'a acıyla baktım, onun da gözlerinden çaresizlik gözyaşları süzülüyordu.

Eve geldim. Yıkılmışlığımı hissettirmeden içeride televizyon seyreden karımın yanına oturdum. Televizyonu kapatıp ellerini tuttum. Gözlerinin içine bakıp "Hani" dedim. "Hani sen hep Almanya'ya dönmek itiyordun ya! Çok düşündüm; bence en iyisi oraya dönmek." Bunu söylediğimde eşim sevinçten havalara uçmuş, boynuma sarılmıştı. O'nun gözlerinden mutluluk gözyaşları akarken, benim içimdeki hicran yarası ikinci kez kan ağlıyordu.